

Sygn. akt XI Ka 1221/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: st. protokolant Dominika Karasek-Raczyńska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 roku

sprawy B. K.

oskarżonego z art. art. 297 § 1 kk i in.

oraz S. O.

oskarżonego z art. art. 297 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Rykach

z dnia 10 września 2013r. VII K 108/13

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego B. K. w ten sposób, że uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 14 września 2011r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. O. i H. S., w celu uzyskania przez H. S. kredytu w wysokości 2899 zł w (...) Bank S.A. we W. na zakup telewizora, przekazał wyżej wymienionemu, mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, podrobione zaświadczenie o zarobkach i zatrudnieniu H. S. w (...) w W., które ten przedłożył pracownikowi sklepu (...), tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 kk i ten przepis przyjmuje za podstawę wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności;

II. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego S. O. w ten sposób, że:

a) uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 14 września 2011r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. i H. S., w celu uzyskania przez H. S. kredytu w wysokości 2899 zł w (...) Bank S.A. we W. na zakup telewizora, podrobił mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach H. S. w (...) w W., które wyżej wymieniony przedłożył pracownikowi sklepu (...), tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

b) za podstawę wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa: od oskarżonego B. K. 280 (dwieście osiemdziesiąt) zł, od oskarżonego S. O. 400 (czterysta) zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze, a nadto od każdego z oskarżonych po 20 (dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 1221/13

UZASADNIENIE

B. K. oskarżony został o to, że w dniu 14 września 2011 roku w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. O. i H. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 2899 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu w tej kwocie dla H. S. na zakup telewizora marki (...), za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru jego spłaty, przekazał H. S. podrobione przez S. O., a zarazem poświadczające nieprawdę, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, zaświadczenie o zatrudnieniu H. S. i osiągniętych przez niego dochodach w (...) w W., które H. S. przedłożył pracownikowi sklepu (...) jako autentyczne, lecz zamierzonego celu nie osiągnął;

tj. o przestępstwo z art.13 §1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

S. O. oskarżony został o to, że w dniu 14 września 2011 roku w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. i H. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 2899 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu w tej kwocie dla H. S. na zakup telewizora marki (...), za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru jego spłaty, podrobił, poświadczające jednocześnie nieprawdę, a mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu H. S. i osiągniętych przez niego dochodach w (...) w W., które H. S. przedłożył pracownikowi sklepu (...) jako autentyczne, lecz zamierzonego celu nie osiągnął;

tj. o przestępstwo z art.13 § 1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zb. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

Wyrokiem z dnia 10 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Rykach uznał oskarżonego B. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie tak orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł od oskarżonego grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na równą w kwocie 10 złotych;

Oskarżonego S. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie tak orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata; na podstawie art. 33 §2 kk orzekł od oskarżonego grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na równą kwocie 10 złotych;

Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 500 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, pozostałymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił:

I. wydanie zaskarżonego orzeczenia przez osobę nieuprawnioną, niezdolną do orzekania co stanowi bezwzględna przyczyna odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 kpk;

II. naruszenie przepisów postępowania karanego tj. art. 7 kpk w zw. art. 366 §1 i 410 kpk oraz art. 424 §1 kpk:

- poprzez dowolną ocenę dowodów i błędne odgórne założenie, że oskarżeni S. O. i B. K. dopuścili się zarzucanych im czynów pomimo niewystarczających ku temu dowodów, wydając orzeczenie, którego uzasadnienie jest niespójne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne;

- swobodne uznanie, iż H. S. w dniu 15 września 2011 roku bez najmniejszych wątpliwości rozpoznał na przedstawionych mu wizerunkach oskarżonych B. K. oraz S. O. wbrew zeznaniom samego H. S. złożonym na rozprawie w dniu 16 lipca 2013 roku, tj. że nie mógł stwierdzić na sto procent i pamięta, że miał wątpliwości w czasie okazywania zdjęć oraz wobec stwierdzenia świadka, że policja okazała zdjęcia, a świadek bez zastanowienia potwierdził, gdyż jak H. S. twierdził „cały czas było mówione, że policja nas złapała i nie ma co gadać”

- arbitralne rozstrzygnięcie kwestii różnic w zeznaniach świadka H. S. polegające na podciągnięciu ich pod tezę aktu oskarżenia i uznanie, że różnice w zeznaniach świadka H. S., w których wycofywał się w kwestii kategorię wskazanego sprawców wynikają z tego, że świadek nie chce oskarżonych „krzywdzić” bądź z obawy przed oskarżonymi (wbrew stanowisku biegłego, który jednoznacznie wskazał, że nie widać aby świadek się bał oskarżonych) czy z niechęci do współpracy z wymiarem sprawiedliwości, a nie z okoliczności, że po odstawieniu alkoholu i podjęciu leczenia świadek zdał sobie sprawę, z wagi składanych zeznań, czy wynikających z wracającej do H. S. świadomości i poczucia odpowiedzialności za składane zeznania,

- polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zeznań świadka H. S. za wiarygodne w zakresie, w którym pasują do tez stawianych w akcie oskarżenia i równocześnie bezpodstawnie nie dając im wiary, w zakresie w którym podważają akt oskarżenia i świadczą na korzyść oskarżonych;

- pominięcie w zupełności opinii biegłego co do zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń przez H. S., uznanie jego zeznań za wiarygodne wbrew wyraźnej opinii biegłego oraz pominięcie podczas rozstrzygania o wiarygodności świadka, że H. S. w dniu zdarzenia był po spożyciu alkoholu, miał tzw. „kaca” i nie bardzo wiedział gdzie jest i co robi,

- przyjęcie zeznań złożonych przez H. S. bezpośrednio po zdarzeniu za wiarygodne, kiedy z jego zeznań wynika, że funkcjonariusze policji w sposób sugestywny zadawali mu pytania, prowadzili postępowanie w sposób ukierunkowany subiektywnie (świadczy o tym chociażby stwierdzenie, że świadek miał cały czas mówione, że skoro policja ich zatrzymała to nie ma do gadać, czy że skoro go zatrzymała i mówi, że coś jest przestępstwem to świadek się przyznaje bo nie ma wyjścia) i pominięcie odnośnie tej kwestii stanowiska biegłego, który wskazał co do świadka, że manipulowanie taką osobą (w okresie zdarzenia) jest dziecinnie proste” przez co zeznania złożone wobec funkcjonariuszy policji są co najmniej wątpliwym środkiem dowodowym, jeżeli nie bezużytecznym;

- przesądzenie o winie oskarżonego S. O. w zakresie czynu z art. 270 § 1 kk i uznanie, że podrobił on dokument jedynie na podstawie niepewnych zeznań świadka H. S., którego wiarygodność, zdolność postrzegania i zapamiętywania została w sposób wyraźny poddana przez wątpliwość przez biegłego psychiatrę bez przeprowadzenia żadnych badań grafologicznych w tym w zakresie, co uniemożliwiło udowodnienie winy S. O. w sposób bezpośredni i nie budzący wątpliwości;

- zupełnie niezrozumiałe i sprzeczne z zasadami logiki stwierdzenie Sądu, że podzielił on w pełni opinię wydaną przez biegłego psychiatrę P. K. jako pełną rzetelną i fachową, podnosząc również, że nie ujawniły się podczas postępowania żadne okoliczności wskazujące negatywnie na ocenę wiedzy czy bezczynność biegłego, a mimo to Sąd zakwestionował opinię biegłego w zakresie, w którym świadczy na korzyść oskarżonych, nie pasowała do tez stawianych w akcie oskarżenia tj. odnośnie świadka H. S. jego zdolności postrzegania itp.

- odgórne założenie, niepotwierdzone żadnymi materiałami dowodowymi, że B. K. i S. O. wprowadzili w błąd H. S. co do zamiaru spłaty kredytu, gdzie wobec braku podjęcia kredytu nie wiadomo w pełni jakby się zachowali oskarżeni, zaś samo powoływanie się na zasady doświadczenia życiowego (w domyśle , gdyż zabrakło go w uzasadnieniu sądu) jest niewystarczające dla udowodnienia zarzucanego czynu umyślnego i winy w tym zakresie, przez co rodzi domniemanie na korzyść oskarżonych wbrew naczelnej zasadzie prawa karnego in dubio pro reo,

II. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 366 § 1 i art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk poprzez oparcie orzeczenia tylko na podstawie materiału dowodowego obciążającego oskarżonych w sprawie, rozstrzygając wszelkie wątpliwości na ich niekorzyść jednoznacznie pomijając okoliczności twierdzące przeciw aktowi oskarżenia uznając je za niewygodne, nieprawdziwe, nie mające znaczenia w sprawie przedkładając jedynie prawdopodobieństwo, możliwość popełnienia czynów przez oskarżonych nad zasadę domniemania niewinności (praesumptio boni viri) i rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego (in dubio pro reo) które to naruszenia doprowadziły w konsekwencji do błędnego ustalenia stanu faktycznego, pominięciu ewentualnego dobrowolnego odstąpienia, czynnego żalu w stosunku do oskarżonych i wydania zaskarżonego orzeczenia;

IV. błędy w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść rozstrzygnięcia polegające:

- na bezrefleksyjnym uznaniu za prawdziwe i zgodne ze stanem faktycznym zeznań H. S. bezpośrednio po zdarzeniu w okolicznościach kiedy w tym okresie był silnie uzależniony od alkoholu, miał zaburzenia w postrzeganiu rzeczywistości i był szczególnie podatny na manipulację co przy zeznaniach uzyskanych przez śledczych i kierunkowym prowadzeniu postępowania niewątpliwie przełożyło się na błędy w ustaleniach faktycznych –co potwierdził sam świadek

- błędnym przyjęciu, że oskarżeni popełnili zarzucane im czyny w sytuacji gdy brak jest wystarczających dowodów świadczących o ich winie, co skutkowało bezpodstawnym skazaniem oskarżonych

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie sformułowanych w niej żądań, co nie znaczy że zaskarżone orzeczenie wolne jest od nieprawidłowości, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Analiza akt sprawy, a w szczególności uzasadnienia zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę zgromadził kompletny materiał dowodowy, przy ocenie którego nie dopuścił się nieprawidłowości, które uniemożliwiłyby dokonanie kontroli instancyjnej wyroku.

Odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że nie ma racji obrońca podnosząc zaistnienie uchybienia skutkującego bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art.439 § 1 pkt 1 k.p.k. Jakkolwiek zgodnie z uchwałą Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014r. (BSA-4110-4/13), opubl. OSNKW 2014/2/9, w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art.75 § 3 w zw. z art.75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, to jednak Sąd Najwyższy stwierdził jednocześnie, iż wykładnia dokonana w tej uchwale obowiązuje od chwili jej podjęcia.

Nie może zostać również zaakceptowane stanowisko, jakoby Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił zeznania i wyjaśnienia świadka H. S.. Wyżej wymieniony w trakcie postępowania przygotowawczego, posiadając wówczas status podejrzanego, dwukrotnie złożył obszernie wyjaśnienia. Zarówno wyjaśnienia z dnia 15 września 2011 roku jak i te z dnia 29 września 2011 roku są spójne logiczne i spontaniczne. Nic też nie wskazuje aby zadawane mu wówczas pytania miały charakter sugestywny, a prowadzący śledztwo manipulowali nim, co podnosi skarżący. H. S., w sposób pewny i szczegółowy opisał przebieg wydarzeń z dnia 14 września 2011 roku, podał rysopisy oskarżonych oraz podejmowane przez nich działania, a nawet zapamiętał początkowe litery rejestracji samochodu którym przyjechali (k.7). Stanowczo stwierdził również, że jest w stanie rozpoznać obu mężczyzn. Podczas okazania mu wizerunków w dniu 15 września 2011 roku bez najmniejszych wątpliwości rozpoznał S. O. i B. K.. Co jednak najistotniejsze jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w innych dowodach, ponad wszelką wątpliwość obiektywnych. Należą zaś do nich zeznania sprzedawcy oraz policjantów, którzy wylegitymowali wspólnie przebywających pod sklepem oskarżonych i rozpoznali towarzyszącego im H. S..

Świadek A. Z. zapamiętał więc, że w dniu 14 września 2011 roku do sklepu weszło dwóch mężczyzn, których później rozpoznał jako H. S. i B. K. (k.203-203v) i którzy przedłożyli mu dokumenty niezbędne do zakupu telewizora w systemie ratalnym. Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy obciążający oskarżonych to nie tylko wyjaśnienia H. S..

Co się zaś tyczy zeznań wymienionego świadka to wprawdzie H. S. w postępowaniu sądowym zmienił treść swojej relacji, podnosząc że nie jest pewien czy okazani mu w dniu 15 września 2011 roku i obecni na sali rozpraw mężczyźni to ci sami, z którymi udał się do sklepu (...), jednakże zgodzić się należy z Sądem pierwszej instancji, że ta część zeznań nie jest wiarygodna. Świadek poddając w wątpliwość zdolność swojego zapamiętywania, co ma mieć związek z jego chorobą alkoholową, eksponował, że nie pamięta towarzyszących mu w sklepie mężczyzn i twierdził, że w trakcie okazania mówił, że okazani mu mężczyźni są jedynie podobni do sprawców. Rzecz jednak w tym, że w protokołach okazania wspomniane wątpliwości nie znajdują odzwierciedlenia. Zwrócić też należy uwagę, że zeznania świadka składane w postępowaniu sądowym są niespójne, świadek sam sobie zaprzecza. Wskazać tu choćby można, że podczas ostatniego przesłuchania na rozprawie zeznał, że „policja zatrzymała te same osoby, które były w sklepie” (k.229v).

Z tych powodów za trafne musi zostać uznane stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym zeznania H. S. są nieudolną próbą wycofania się z pierwotnej wersji, co w kontekście pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie nie pozwala na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Co zaś się tyczy podnoszonego przez obrońcę pominięcia przez Sąd Rejonowy opinii biegłego, co do zdolności postrzegania i zapamiętywania faktów przez H. S., doprecyzować należy, że sąd ten nie tyle ją pominął co nie poddał jej należytej analizie. Wbrew twierdzeniom obrońcy opinia ta nie dyskredytuje zupełnie wyjaśnień H. S.. Biegły stwierdził bowiem, że świadek jest „nie tyle niewiarygodny, co niespójny, ale na zakończenie dodał, że gdyby osoby towarzyszące świadkowi uległy zmianie to zauważyłyby to” (k.230). Jako okoliczność oczywistą biegły uznał również to, że H. S. bezpośrednio po zdarzeniu, na okoliczność którego wyjaśniał, lepiej pamiętał jego przebieg. Mając na względzie treść przedmiotowej opinii, zeznania świadka należało oceniać więc przez pryzmat pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co też Sąd I instancji czynił.

Zdaniem obrońcy w celu weryfikacji zeznań H. S. należało dokument, który miał podrobić S. O. poddać badaniom grafologicznym. Zwrócić jednak należy uwagę, że w aktach sprawy nie ma przedmiotowego dokumentu. Zaświadczenie, o którym mowa, po wprowadzeniu do systemu zawartych w nim danych, zostało zwrócone przez sprzedawcę oskarżonym, tym samym powyższe badanie nie mogło zostać przeprowadzone.

Stwierdzić zatem należy, że oskarżeni ze swej strony zrobili wszystko, co było niezbędne dla uzyskania kredytu. S. O. podrobił mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach H. S. i wspólnie i w porozumieniu z B. K. w celu uzyskania kredytu przez H. S. przekazał mu ten dokument, który H. S. wraz z dowodem osobistym przedłożył pracownikowi sklepu. Nie ulega również wątpliwości, że w dniu 14 września 2011 roku oskarżeni wypełnili komplet znamion przestępstwa określonego w art. 297 § 1 kk. Przepis ten penalizuje zachowania na przedpolu naruszenia dóbr prawnych chronionych przez art. 286 kk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2013 roku w sprawie II AKa 188/13).

Nie sposób natomiast nie przyznać racji obrońcy wywodzącemu, że oskarżeni odstąpili od popełnienia przestępstwa oszustwa skoro po wylegitymowaniu ich przez funkcjonariuszy policji – co nie miało związku z czynem zarzuconym im w sprawie niniejszej – nie wrócili do sklepu, nie wiedząc przy tym jaki będzie rezultat weryfikacji wniosku przez (...) Bank S.A.

Bezpośrednie zmierzanie do dokonania, jako isota usiłowania popełnienia czynu zabronionego, oznacza całość zachowań wiodących wprost do wypełnienia jego znamion i stwarzających realne zagrożenie dla dobra chronionego prawem. Natomiast zaniechanie przez oskarżonych wykonania tych wszystkich kolejnych działań, które niezbędne byłyby dla osiągnięcia efektu w postaci decyzji kredytowej rozpatrywać należy wyłącznie w kategoriach odstąpienia od dokonania występku z art.286 § 1 k.k. Jest natomiast oczywiste że przestępstwo z art. 297 § 1 kk jest przestępstwem

o charakterze formalnym, a dla jego dokonania nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci uzyskania kredytu, ani zaistnienie szkody majątkowej. Dlatego zaistnienie w sprawie okoliczności uniemożliwiającej pociągnięcie oskarżonych do odpowiedzialności za usiłowanie oszustwa (art.15 § 1 k.k.), w żadnym razie nie wyklucza możliwości przypisania im dokonania przestępstwa z art. 297 § 1 k.k.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w sposób prawidłowy formułując opisy czynów jakich dopuścili się oskarżeni oraz ich kwalifikację prawną.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, do przeprowadzenia której Sąd Odwoławczy był zobligowany z uwagi na granice wniesionego środka odwoławczego oraz regulację art.447 § 1 kpk., nie pozwala na uznanie, by wymierzone oskarżonym kary raziły niewspółmiernością surowością.

Mając powyższe na uwadze, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art.636 § 1 kpk i art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.